

A hála adományai

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 6:19-21; Lukács 7:37-47;
2Korinthus 8:8-15; 9:6-7; Efezus 2:8; 1Péter 4:10

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16, ÚRK).

Istenünk adakozó, és ezt a nagyszerű igazságot leginkább Jézus áldozata mutatja. *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16, ÚRK).* Egy másik versben pedig ezt olvassuk: *„Ha azért ti gonosz létekre tudtok a fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle” (Lk 11:13, ÚRK)!*

Isten ad és ad, ez a jelleméből fakad. Így nekünk, akik az Ő jellemét igyekszünk visszatükrözni, szintén adnunk kell. Nehéz elképzelni annyira elmentmondásos kifejezést, mint amilyen az „önző keresztény”.

Az adakozás az egyik módja annak, hogy adhassunk valamit abból, amit mi is kapunk. Adományainkkal kifejezhetjük hálánkat és szeretetünket. Amikor Jézus köszönti a megváltottakat a mennyben, látni fogjuk azokat, akik elfogadták a kegyelmét, és megértjük, hogy áldozatos adományaink is hozzájárultak üdvösségükhöz.

Ezen a héten az adakozás fontos szempontjait vizsgáljuk majd meg. Ha bőkezűen adunk – akár anyagi javainkból, időnkéből vagy talentumainkból –, az hatalmas eszköz arra, hogy a gyakorlatban megéljük hitünket és bemutasuk Isten jellemét, akit szolgálunk.

„AHOL VAN A TI KINCSETEK”

Olvassuk el Mt 6:19-21 szakaszát! Nézzük meg gyakorlati oldalról ezt a kérdést! Hogyan szabadulhatunk meg a földi kincsekhez való ragaszkodás béklyóitól? Lásd még Kol 3:1-2!

„Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is” (Mt 6:21) – ez valójában felhívás Jézustól. A kijelentés mélységét igazából az azt megelőző két igeverből láthatjuk, amelyek szembeállítják egymással a földi kincsek halmozását a mennyei kincsek őrzésével. A földre jellemző ez a három: moly, rozsda és tolvajok (lásd Mt 6:19), amelyek szemléletesen mutatják földi kincseink időleges, mulandó voltát. Ki ne tapasztalta volna már, hogy milyen gyorsan elmúlnak a földi dolgok? „A földön minden ingatag, bizonytalan és mulandó – elromlik, tönkremegy, ellopják és elvész. A menny ennek éppen az ellenkezője: minden örökkévaló, tartós, biztonságos és múlhatatlan” (C. Adelina Alexe: *Where Your Heart Belongs* [Ahová a szíved hűz] c. írása a *Beyond Blessings* [Áldások árja] című könyvben. Szerk.: Nikolaus Satelmajer, Nampa, Idaho, 2013, Pacific Press Publishing Association, 22. o.).

Nézzünk csak végig a tárgyainkon! Még ha nagyon kevés van is belőlük, előbb-utóbb mindegyik tönkremegy. Kivétel lehet a kelengye vagy a családi ereklyék. A bölcs sáfárt azonban az foglalkoztatja, hogy a mennyei raktárba gyűjtönsön kincseket. Ott nem kell tartanunk gazdasági válságtól, tolvajoktól, rablóktól.

Mt 6:19-21 versei a sáfárság legfontosabb szempontjait foglalják össze. A kincsünk hűz-von, kényszerít, csalogat, követel, csábít és uralni akarja a szívünket. A szívünk a kincsünk után vonzódik, ezért olyan fontos, hogy hol a kincsünk. Minél többet foglalkoztatnak bennünket a földi szükségletek és mindaz, amit kaphatunk vagy megvehetünk, annál kevésbé tudunk a mennyei dolgokra gondolni. Képmutatás azt vallani, hogy hiszünk és bízunk Istenben, miközben a földön gyűjtögetjük a kincseket. Tetteinknek összhangban kell állniuk szavainkkal. Látjuk a földön a kincseinket, ugyanakkor hit által azt is látnunk kell, hogy adományaink a mennyben kincsként gyűlnek (2Kor 5:7). Fontos gyakorlatiasan gondoskodni szükségleteinkről (például nyugdíjalap), de lényeges, hogy mindig a nagy képet, az örökkévalóságot tartsuk szem előtt!

Olvassuk el Zsid 10:34 versét! Milyen szempontra mutat rá Pál a földön gyűjtött és a mennyei kincs közötti ellentét kapcsán?

AZ ISTEN KEGYELMÉNEK SÁFÁRAI

Ef 2:8 alapján mi mást kaptunk még Istentől?

A kegyelem meg nem érdemelt szívesség, jóindulat. Olyan ajándék, amit nem lehet kiérdemelni. Isten kitöltötte kegyelmét bolygónkra, és ha nem utasítjuk el, elér bennünket, átalakítja az életünket most és az örökkévalóságon át. A menny minden gazdagsága és hatalma a kegyelem ajándékában testesült meg (2Kor 8:9). Az angyalok is ámulnak ezen a csodán (1Pt 1:12).

Kétségtelen, hogy Isten minden ajándéka közül a Jézus Krisztusban megjelent kegyelem a legdrágább, e nélkül nem lenne reménységünk. A bűn fájdalmasan letaglózza az embert, magunktól semmiképpen sem szabadulhatunk tőle. Még az Istennek való engedelmesség sem adhatna életet nekünk. „*A törvény tehát Isten ígéretei ellen van? Semmiképpen! Mert ha olyan törvény adatott volna, amely képes megeleveníteni, valóban a törvényből volna az igazság*” (Gal 3:21, ÚRK). Ha bármilyen törvény megmenthetne bennünket, az bizonyára Isten törvénye lenne. Pál azonban elmondja, hogy még az sem adhat életet. Üdvözülni csakis kegyelem által lehetséges.

Olvassuk el 1Pt 4:10 versét! Milyen összefüggés van a sáfárság és a kegyelem között? Hogyan mutatja be Isten kegyelmét az, ha tiszta szívből adakozunk Istennek és embereknek?

Péter arról ír, hogy mi, akik megkaptuk Isten kegyelmének ajándékát, cserébe szolgáljunk másoknak, mint „*Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai*” (1Pt 4:10). Vagyis Isten számtalan ajándékát élvezve nekünk is vissza kell adnunk azokból. Amit kegyelemből kapunk, az nem arra való, hogy csak magunknak kedvezzünk vagy önző módon élvezzük az áldásokat, inkább az evangélium ügyének előremozdítására szolgál. Ingyen kaptuk (hiszen erről szól a kegyelem), ingyen kell hát továbbadnunk minden lehetséges módon.

Gondoljuk át, mi mindent kaptunk Istentől! Hogyan sáfárkodhatnánk jól a kegyellemmel, amit ingyen, ajándékba nyertünk?

A LEGTÖBB, AMIT ADHATUNK

Olvassuk el Lk 7:37-47 szakaszát! Mire tanít az Istennek való adakozás helyes motivációjáról ez a történet?

Mária belépett a szobába és meglátta Jézust az asztalnál. Eltörte a drága nárdusolaj alabástromszelencéjét, majd az olajat a Mester lábára öntötte. Egyesek illetlennek bélyegezték tettét, hiszen az asszony korábban erkölcstelen életvitelt folytatott.

Jézus azonban megszabadította Máriát a démoni megszállottságtól (Lk 8:2), miután pedig a nő saját szemével látta Lázár feltámadását, szíve csordultig telt hálával. Ez az illatszer volt a legértékesebb vagyontárgya, ezért ajánlotta fel Jézusnak, köszönetül.

A történet jól kifejezi, hogy a hála legyen adományaink felajánlásának legfőbb indítéka. Végtere is, ugyan mi más válaszuk lehetne Isten kegyelmének felmérhetetlen ajándékára? Határtalan nagylelkűsége arra indít, hogy adjunk, és ha ez hálás lelküllettel párosul, akkor nyer értelmet adakozásunk. Így ajánljuk fel Isten szolgálatára időnket, talentumainkat, értékeinket és fizikai valónkat!

2Móz 34:26, 3Móz 22:19-24 és 4Móz 18:29 verseinek elolvasása után gondoljuk át a következőt: az akkori életkörülmények egészen eltérőek voltak a miénktől, mégis milyen elvet találunk ezekben az adakozásra vonatkozóan?

Talán a legnagyobb ajándékaink is csekélynek tűnnek a saját szemünkben, Isten előtt azonban kedvesek. Adományunk bizonyítja, hogy Istent tesszük az első helyre az életünkben. Nem azért adakozunk, hogy érdemeket szerezzünk, éppen ellenkezőleg! Hálánkat fejezzük így ki mindazért, amit Krisztus Jézusban kaptunk.

„A teljes elkötelezettség és nagylelkűség, ami hálás szeretetből ered, a legkisebb adománynak és készséges áldozatnak is olyan isteni illatot kölcsönöz, ami felbecsülhetetlen értékűvé teszi. Készségesen átadtuk Üdvözítőnknek mindazt, amit csak tudtunk, bármilyen értékes volt is a számunkra, ám ha a maga valójában nézzük, mennyi hálával is tartozunk Istennek, minden adományunkat elégtelennek és csekélynek tartjuk. Az angyalok azonban a saját szemünkben oly szegényesnek tűnő adományokat illatáldozatként mutatják be a trón előtt, Isten pedig elfogadja azokat” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church* [Bizonyosságtételek a gyülekezetnek]. 3. köt., 397. o.).

A SZÍV INDÍTÉKAI

Egyik korábbi tanulmányunkban már utaltunk az özvegyasszony nagylelkű adományáról szóló történetre. Az összeg csekély volt másokéhoz képest, mégis nagylelkűnek nevezhetjük, mert jellemének és szívének őszinte voltát mutatta. Ezért mondta Jézus: „*Igazán mondom nektek, hogy ez a szegény özvegy mindenkinél többet adott*” (Lk 21:3, ÚRK).

Valós indítékainkat egyedül Isten ismeri (Jak 4:12; Péld 16:2; lásd még 1Kor 4:5). Lehetséges jót cselekedni rossz indítékból. A bőkezű adakozáshoz nem feltétlenül szükséges az erős hit, de ha *áldozatkészen* adakozunk mások javára, az szívünk jóságáról árulkodik.

Olvassuk el 2Kor 8:8-15 szakaszát! Mit említ itt Pál az adakozásról és az adakozás indítékairól? Milyen elveket fogalmazhatunk meg ezek alapján a sáfársággal kapcsolatban?

Bármilyen legyen is az indítékunk az adakozásra, valahol az önzés és a teljes önzetlenség két végpontja között helyezkedik el. Az önzés és az áldozatkész adakozás harcát gyakrabban vívjuk meg, mint a többi lelki csatát. Az önzés kővé fagyasztja az egykor Istenért égő szívet. A gond ott kezdődik, ha lelki életünkbe beengedjük az önzést, ilyenkor remek magyarázatokat is találunk, még hozzá Krisztus nevében.

A lényeg egyetlen szóban fogalmazható meg: szeretet. A szeretet nem nyilvánulhat meg önmegtagadás és hajlandóság nélkül, hogy mások javára adjunk, ha mégoly nagy áldozattal is jár.

Adakozásunk nem fogja tükrözni Isten szeretetét, ha Krisztus szeretete nem látszik az életünkben. Az önző szív arra hajlik, hogy csak önmagát szeresse. Kérjük Istent, „metélje körül” szívünket (5Móz 10:16), hogy megtanulhassunk úgy szeretni, ahogyan Ő szeret minket!

A valódi jótékonyság alapja a szeretet, ez képezi minden keresztyéni jótett lényegét. Isten irántunk való szeretete bennünket is szeretetre készítet, ez a legfőbb és legigazabb indíték az adakozásra.

Mi a rossz abban – ha rossz egyáltalán –, ha valaki önként adakozik ugyan, de inkább a kötelességtudat indítja erre, mint a szeretet?

AZ ADAKOZÁS TAPASZTALATA

Krisztus Isten jellemét jött bemutatni, világossá téve, hogy szeret bennünket és a legjobbat akarja nekünk. Csak azt kéri, ami a javunkra válik, semmi olyat nem követel, ami ártana. Vonatkozik ez arra is, hogy legyünk nagylelkű és jókedvű adakozók, áldozunk abból, amit kaptunk. Az önként vállalt, nagylelkű adakozás éppen annyira szolgálja a saját áldásunkat, mint azokét, akik megkapják. Aki így adakozik, csak az tapasztalja, hogy nagyobb áldás adni, mint kapni.

Olvassuk el 2Kor 9:6-7 verseit! Hogyan összegzi dióhéjban ez a rész az adakozás lényegét?

A nagylelkű adomány felajánlása lehet személyes, lelki indíttatású, amit az ember hitből tesz, hálája kifejezéséeként, hogy megköszönje, amit Krisztustól kapott.

Mint minden hitből fakadó cselekedet, úgy az adakozás is tovább növeli a hitet, mert „*a hit cselekedetek nélkül megholt*” (Jak 2:20). Erősítésére nincs jobb módszer annál, mint ha hitből fakadó, abból táplálkozó dolgokat teszünk. Az önkéntes és nagylelkű adakozással jó úton haladunk afelé, hogy Krisztus jellemét tükrözzük. Többet tudunk meg Istenről, miközben a tetteink során szerzünk tapasztalatokat vele. Összegezve: az adakozás építi az Isten iránti bizalmat és lehetőséget ad arra, hogy tapasztaljuk, amit a zsoltaíró ír: „*Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki öböne bíz*” (Zsolt 34:9).

„Meglátszik majd, hogy a Jézus arcán ragyogó dicsőség az önfeláldozó szeretet fénye. A Kálváriáról áradó világosságban látható meg, hogy az önmegtágadó szeretet törvénye az élet törvénye a föld és a menny számára egyaránt; s hogy Isten szívében van a forrása annak a szeretetnek, amely »nem keresi a maga hasznát« (1Kor 13:5); és hogy a szelíd, alázatos Jézus a megközelíthetetlen világosságban lakozó Atya jellemét mutatta be” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 11-12. o.).

Hogyan tapasztaltuk már, hogy erősödik a hitünk, ha önként és nagylelkűen adunk abból, amit kaptunk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A bőkezűség a menny lelkülete, az önzés pedig Sátáné. Krisztus önfeláldozó szeretete nyilvánvalóvá lett a kereszten. Ő mindent odaadott, amije csak volt, végül önmagát is, hogy megmenthessen. Krisztus keresztlének a Megváltó minden követőjét nagylelkűségre kell készítetnie. Az itt bemutatott alapelv ez: adni és adni, ami konkrét jótékonyágban nyilvánul meg, a jó cselekedetek pedig a keresztyéni élet gyümölcsei. A világiás gondolkodású emberek elve az, hogy kapni, kapni és mindig csak kapni akarnak, ettől várják a boldogságot, de szenvednek a következményeitől, tetteik gyümölcse pedig szenvedés és halál” (Ellen G. White írása az *Advent Review and Sabbath Herald* c. folyóirat 1882. október 12-i számában).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. **Miért annyira ellentétes az önzés Krisztus lelkületével? Mi mindent tehetünk tudatosan azért, hogy védekezzünk bűnös emberi természetünk magatartásformái ellen?**
2. **„Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert »a jókedvű adakozót szereti Isten«” (2Kor 9:7, RÚF). Az eredeti görög szövegben egyedül csak itt fordul elő az Újszövetségben az a szó, ami a fordításban úgy hangzik, hogy „jókedvű”. Mit fejez ki az adakozás lelkületéről?**
3. **Gondolatban készítsünk egy listát arról, hogy mi mindent kaptunk Krisztusban! Imádkozzunk minden pontért! Ezek szerint mit kellene vagy illene adnunk a kapott jókért? Miért mondhatjuk, hogy a legnemesebb indítékból adott, legbőkezűbb adományaink is elhalványulnak annak fényében, amit mi kaptunk?**
4. **Miért dönti az embert az önzés garantáltan nyomorult helyzetbe?**
5. **Gondoljunk valakire a gyülekezeti családunkban, aki valamilyen területen segítséget szenved! Mivel segíthetnénk akár most, rögtön neki? Mit tehetünk egyénileg, még ha áldozattal jár is a részünkről?**

SANKÓ

„Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben...” (2Tim 4:2)

Egyszerű ember volt, meg olyan szórakozott is. Gyülekezetbe örömmel járt, de nem kereste a beszélgetések lehetőségét.

Nem nőült meg soha, pedig kapott bőven tippeket, rásegítést, közbenjárást. Egyszer egy özvegyasszony is „sürgött-forgott” körülötte, de abból sem lett semmi.

Egy alkalommal tapasztalatmondásra kérte a lelkész a hallgatóságot egy csendes szombat délutánon. Sankó bátortalanul emelte kezét, mintha nem is maga cselekedne, hanem valami zsinóron húznák. Többen is szóltak, hogy Sankó jelentkezik.

– Sanyikám! Szeretnél mondani valamit? – kérdezte a lelkész kissé bizonytalanul.

– Hát... igen, egy... tapasztalatot.

– Ó, hát mondjad csak, hallgatunk!

– Tudjátok... én nem is gondoltam volna, hogy olyan magamfajta, mihaszna emberre is gondol az Isten, mint én vagyok.

– Nem is vagy te mihaszna, miért mondasz ilyeneket? – szóltak innen-onnan.

– Csönd legyen, hallgassuk meg! – pisszegtek mások.

– Én olyan hálás vagyok az Istennek, mert az Isten a legegyszerűbb dolgokban is gondol ránk. A húgomat látogattam meg a minap, és kaptam tőle egy tálca dobostortát. Hát, ez a kedvencem! A dobos! Erről csak a húgom tudott, és persze az Úr. – Sankó itt megállt, és mint valami hatásszünetet tartva, sejtető mosollyal végigfűrészte a gyülekezetet. Közben valaki hátul megjegyezte: „Muszáj nekünk minden jelentéktelen mesét az Istenre fogni?”

– Boldogan indultam haza, hogy ezt mind egyedül fogom megenni. A Blahánál az aluljáróban egy hajléktalan kéregetett. Akartam adni egy százast, erre azt mondta, inkább adjam a sütemet, ugyanis csak úgy kézben vittem, nehogy megtörődjön. Mondom, itt a százas, a sütit nem adnám, úgy kaptam ajándékba, de erősködött, hogy olyan éhes, inkább az én dobosom kellene. Hát gondoltam egyet, odanyújtottam, de valahogy olyan ügyetlenek voltunk, hogy a földre ejtettük. Egy szelet kivételével mind pofára esett. Ez az ember meg szép nyugodtan visszaterelgette a sütitet a tálcára, aztán az ujjával fölnyalta az ott maradt krémet a földről. A fejemhez kaptam, jó ember, mit csinál? Ebben a szutykos aluljáróban mindent összeköpködnek. Erre azt felelte, ide ma még nem köpött senki, mióta itt van. Aztán a vállára tettem a kezem, az Úr Jézus áldja meg, mert Jézus szereti őt. Ezt mondanom kellett, hogy ne legyen hiábavaló az adományozás, meg hogy tisztában legyen azzal, honnan kapta – mutatott fölfelé ujjával. Vissza akart adni egy szeletet, de én elkészöntem tőle. Jól

esett, hogy viszont kívánta az áldást. Aztán annyit gondolkodtam azon, hogy Isten erre a szerencsétlenre gondolt, nem is énám